Huszár Ágnes

NINCS TÖRVÉNY

PÁRATLAN OLDAL - LIII. évfolyam 28. szám, 2009. július 10.

A magyar Országgyűlés utolsó ülésnapján nem szavazta meg a holokauszt-tagadást és a gyűlöletbeszédet büntetni rendelő alkotmánymódosítást. Bár az előzetes egyeztetés idején úgy látszott, mind az öt parlamenti párt egyetért az előterjesztés lényegét illetően, a szavazás mást mutatott.

A Fidesz álláspontja szerint célszerű lenne a „két történet": a holokauszt-tagadás és a gyűlöletbeszéd „szétválasztása" (Navracsics Tibor). Répássy Róbert a törvényjavaslat négy elemének (a holokauszt-tagadás és a gyűlöletbeszéd tilalma, a gyülekezési jog és az egyesülési jog korlátozása) külön kodifikálását tartaná célszerűnek.

Az SZDSZ azért nem szavazott az alkotmánymódosításra, mert saját törvényjavaslatot nyújtott a büntető törvénykönyv módosítására, szerintük a holokauszt-tagadás tiltásának ott lenne a helye.

Ezzel a döntéssel ismét (még mindig?) büntethetetlenné válik a holokauszt tényének tagadása, lekicsinylése, az áldozatok számával folytatott matekozás: *hol pusztultak el többen: Auschwitzban vagy a Gulagon*? A történelmi tények relativizálása: *melyik volt rosszabb: a kitelepítés vagy a munkaszolgálat*? Az egyre kevesebb túlélő megalázása: *ki nem szenvedett a világháborúban*?

Folytatódik a holokauszt-tagadásnak a holokausztnál hosszabb életű, dicstelen története. Az első holokauszt-tagadó szöveg ugyanis a *végleges megoldás*t (*Endlösung*) elhatározó konferencia jegyzőkönyve volt. Az 1942. január 20-án Großer Wannseeben, Berlin elővárosában megrendezett konferenciát Reinhard Heydrich birodalmi vezető irányította. Az Adolf Eichmann által készített jegyzőkönyv szövege többek között ezt tartalmazza: „A zsidókat a végleges megoldás folyamán Keleten megfelelő vezetéssel munkára kell fogni, (...) eközben nagy részük természetes fogyatkozással ki fog esni. A végül esetleg megmaradó töredékállományt (...) megfelelően kell kezelni, mert (...) szabadon bocsátása esetén egy új zsidóság magjának tekinthető."

A szöveg *természetes fogyatkozás*ról szól és a *töredékállomány megfelelő kezelés*éről, amely kizárja a *szabadon bocsátás esetét*. Szó sem esik benne arról az iparszerű emberirtásról, amelyben a túlélés csak „műszaki hiba" következménye lehetett (Kertész Imre). A náci propaganda a szépítő kifejezések, elhallgatás, sokértelmű utalás eszközeivel választotta külön a végrehajtókat, akiknek megvolt a megfejtő kulcsuk a kódolt üzenet értelmezéséhez, s a többieket: a „gyanútlan többség"-et. Ők még sok évvel a háború vége és a tények tisztázása után is szemantikai érvekkel védelmezték saját ártatlanságukat. Ugyan ki sejthette akkoriban, mondták ők, hogy a megfontolt, ésszerű döntést sugalló *végleges megoldás* ipari módszerekkel kivitelezett tömeggyilkosságra utalt?

A holokauszt-tagadást tiltó törvény - beterjesztőinek szándéka szerint - megfékezte volna a legdurvább történelemhamisítást. Csak sajnálhatjuk, hogy ismét elhalasztódott.